

Přátelství na celý život začíná v klubu - stát by měl znovuobjevit jejich význam

9.4.2025 - Zdeněk Ertl | Subjekt neuveden

V dnešní době se často mluví o psychických problémech dětí a dospívajících, o osamělosti seniorů a o tom, jak nás moderní technologie paradoxně od sebe spíše vzdalují, než sbližují. Všichni to cítíme, všichni to víme, a přesto se tomu často nevěnuje dostatečná pozornost tam, kde by mohla skutečně pomoci - ve veřejné podpoře zájmové a sportovní činnosti.

Mnoho dospělých vzpomíná na kamarády z dětství, z oddílů, klubů nebo sportovních týmů. Právě tam se často zrodila přátelství, která vydržela celý život. Sdílené zážitky, společné úsilí, radost z vítězství i bolest z porážky - to vše vytváří vazby, které jsou hlubší než náhodná známost ze školy nebo z práce. Pro chlapce, ale i pro dívky, je důležité v mladém věku vstoupit do nějaké komunity - nejlépe sportovní, ale klidně i kulturní nebo zájmové. Právě tam se učí týmovosti, odpovědnosti a budují si přirozenou síť přátel, která může vydržet celý život.

Dnes ale počet dětí, které se účastní organizovaného sportu, setrvale klesá. Mnozí místo hřiště sedí doma u telefonu. Rodiče, často zahlceni vlastními povinnostmi, nemají čas ani energii své děti vést k aktivnímu trávení volného času. A stát? Ten sice podporuje sportovní činnost dětí, hlavně tu závodní ve vybraných sportech, ale systematická a dlouhodobá podpora klubové činnosti - zejména té každodenní, nenápadné a lokální - stále chybí.

Přitom právě dnes, v době, kdy se společnost rozpadá na izolované jedince, je klubová činnost důležitější než kdy dřív. Není to jen o pohybu, o kultivaci talentu, o zábavě. Je to o budování

odolnosti, smysluplných vztahů, a především o prevenci osamělosti – problému, který se v pozdním věku stává tichým, ale smrtícím nepřítelem.

A zde se dostáváme k další důležité myšlence: přátelství a klubová sounáležitost jsou důležité nejen v mládí, ale i ve stáří. Lidé, kteří zůstali v kontaktu se svým „starým oddílem“, s bývalými spoluhráči nebo si našli nové přátele v seniorském klubu, stárnou lépe. Nejsou sami. Mají si s kým povídat, mají pro koho žít.

Z výzkumů i zkušeností vyplývá, že právě muži bývají v osamělosti zranitelnější. Často si v průběhu života nevytvoří tolik vztahů jako ženy, a když odejdou do důchodu nebo ovdoví, zůstávají bez přátel. O to důležitější je, aby už v mládí měli možnost si sociální vazby vytvořit – a klubová činnost je k tomu ideální prostředí.

Je tedy čas přehodnotit, co považujeme za důležité. Stát by měl investovat do sportovních a zájmových klubů nejen jako do volnočasové aktivity, ale jako do klíčového pilíře společenského zdraví. Nejde jen o tělocvik nebo kroužek keramiky. Jde o přátelství, která trvají. O život, který má smysl. O společnost, která drží pohromadě.

Doba se mění. A s ní i naše potřeby. Ale jedna věc zůstává jistá: kdo má přátele, ten nikdy není sám.